

„Itt vagyok, engem küldj” (Iz 6,8)

Kedves testvérek,

szeretnék hálát adni Istennek azért az elköteleződésért, amellyel az elmúlt év októberében megéltétek az Egyházban a rendkívüli missziós hónapot. Meggyőződésem, hogy ez sok közösségben elősegítette a missziós megtérést a „Megkeresztelve és küldve: Krisztus Egyháza misszióban a világban” mottó szerint kijelölt módon.

Még ha az idei évet a Covid-19 világiárvány okozta szenvedések és kihívások jellemzik is, az egész Egyház missziós útja folytatódik azon szavak fényében, amelyeket Izajás próféta meghívásának elbeszélésében olvasunk: „*Itt vagyok, engem küldj*” (Iz 6,8). Ez mindig új válasz az Úr kérdésére: „Kit küldjek el?” (Uo.). Isten szívéből, irgalmából fakad ez a hívás, amely a jelenlegi globális válságban mind az Egyházhoz, mind pedig az egész emberiséghez szól. „Akárcsak az evangéliumi szakaszban szereplő tanítványok, felkészületlenül miránk is ránk tört a váratlan és vad vihar. Ráébredtünk, hogy mindannyian ugyanabban a bárkában vagyunk, mind törékenyek és irányt vesztettek, ugyanakkor mégis fontosak és szükségesek vagyunk, mindannyian arra nyertünk meghívást, hogy evezzünk együtt, hisz mindannyiunknak szüksége van a kölcsönös támasznyújtásra. Ebben a bárkában... itt vagyunk mindannyian. Akárcsak azok a tanítványok, akik egy hangon szólalnak meg, és szorongásukban ezt mondják: »Elveszünk« (4,38), mi is ugyanígy rájöttünk, hogy nem tudunk külön-külön, a magunk erejéből előre jutni, hanem csakis együttesen” (Szentbeszéd a Szent Péter téren, 2020. március 27-én). Nagyon megijedtünk, összezavarodtunk és félünk. A fájdalom és a halál nyilvánvalóvá teszi emberi törékenységünket; ugyanakkor mindannyiunkban erős az életösztön és a rossztól való megszabadulás vágya. Ebben az összefüggésben a misszióra való meghívás – az önmagunkból való kilépésre, az Isten és a felebarát iránti szeretetre szóló meghívás – lehetőséget nyújt arra, hogy megosszunk, szolgáljunk és közbenjárjunk. A küldetés, amelyet Isten reánk bíz, az, hogy a rettegő és zárkózott énünkől kilépünk az újrafelfedezett és az önmaga ajándékozása által megújult énünk felé.

A kereszt áldozatában, amelyben Jézus küldetése beteljesedik (vö. Jn 19,28–30), Isten feltárja számunkra mindenre és mindenkire irányuló szeretetét (vö. Jn 19,26–27). Egyúttal személyes elköteleződésünket is kéri küldésének elfogadására, mert Ő maga a szeretet, amely szüntelen missziós mozgásban van, mindig készen arra, hogy kilépjen önmagából azért, hogy életet adjon. Az emberek iránti szeretetből az Atyaisten elküldte saját Fiát, Jézust (vö. Jn 3,16). Jézus az Atya misszionáriusa: személye és műve teljes mértékben engedelmes az Atya akaratának (vö. Jn 4,34; 6,38; 8,12–30; Zsid 10,5–10). Az értünk keresztre feszített és feltámadott Jézus bevon minket szeretetmozgásába Szentlelkével, aki az Egyházat élteni, aki minket Krisztus tanítványaivá tesz és misszióba küld a világ és a népek felé.

„A misszió és a »mozgásban lévő Egyház« nem egy program, egy szándék, amelyet el lehet érni az akarat megfeszítésével. Krisztus az, aki küldi az Egyházat. Az evangélium hirdetésének küldetésében jársz, mert a Szentlélek indít és vezet téged” (Senza di Lui non possiamo far nulla, Città del Vaticano 2019, 16–17.). Isten mindig előbb szeret minket, és ezzel a szeretettel lép hozzánk és szólít meg minket. Személyes meghívásunk abból a tényből fakad, hogy az Egyházban Isten gyermekei vagyunk, az Ő családja és testvérei abban a szeretetben, amelyről Jézus tanúságot tett számunkra. Mindenki rendelkezik azzal az emberi méltósággal, amelynek alapja az isteni meghívás alapján Isten gyermeke és hogy olyanná váljon a keresztség szentségében és a hit szabadságában, amilyenek Isten szívében mindig is voltunk.

Maga a tény, hogy az életet ajándékba kaptuk, hallgatólagos meghívás, hogy belépünk az önátadás dinamikájába: egy mag, amely a megkereszteltekben mint a szeretet válasza ölt érett formát a

házasságban vagy az Isten országáért vállalt tisztaságban. Az emberi élet Isten szeretetéből fakad, szeretetben növekedik és a szeretet felé törekszik. Senki sincs kizárva Isten szeretetéből, és Fiának, Jézusnak a kereszten bemutatott szent áldozatában Isten legyőzte a bűnt és a halált (vö. Róm 8,31–39). Isten számára a rossz, sőt, még a bűn is az egyre nagyobb, a mindvégig tartó szeretet kihívásává válik (vö. Mt 5,38–48; Lk 23,33–34). Ezért a Húsvéti Misztériumban az isteni irgalom meggyógyítja az emberiség ősi sebeit és kiárad az egész világmindenségre. Az Egyház, mint Isten világ iránti szeretetének egyetemes szentsége folytatja Jézus küldetését a történelemben, és elküld minket mindenhová azért, hogy tanúságtételünk és az evangélium hirdetése által Isten újra nyilvánvalóvá tegye szeretetét, mindenütt és mindenkor megérinthesse és átformálhassa a szíveket, az elméket, a társadalmakat és a kultúrákat.

A misszió a szabad és tudatos válasz Isten hívására. De csak akkor hallhatjuk meg ezt a hívást, ha személyes szeretetkapcsolatot ápolunk az Egyházában élő Jézussal. Tegyük fel magunknak a kérdést: készen állunk-e elfogadni a Szentlélek jelenlétét az életünkben? Készen állunk-e meghallani a misszióra való felhívást, akár a házasság, akár a megszentelt élet vagy a felszentelt papság útján, illetve általában a hétköznapi életünkben? Készen állunk-e elfogadni a küldetést bárhová, hogy tanúságot tegyünk az irgalmas Atyaistenbe vetett hitünkről, hogy Jézus Krisztus megváltásának evangéliumát hirdessük, hogy megosszuk a Szentlélek isteni életét, így építve az Egyházat? Készen állunk-e, ahogyan Szűz Mária, Jézus édesanyja, hogy fenntartás nélkül szolgáljuk Isten akaratát (vö. Lk 1,38)? Ez a belső készség nagyon fontos ahhoz, hogy Istennek válaszolni tudjunk: „Itt vagyok, Uram, engem küldj” (vö. Iz 6,8). És mindezt nem elvont módon, hanem az Egyház és a történelem „itt és most”-jában cselekedve.

Az Egyház küldetésében aktuális kihívás, hogy megértsük, mit akar Isten most, a világvilág idején mondani nekünk. A betegség, a szenvedés, a félelem, az elszigeteltség kérdéseket vet fel bennünk. Kérdőre von minket azok szegénysége, akik magányosan halnak meg, akiket magukra hagynak, akik elveszítik a munkájukat és a megélhetésüket, akiknek nincs otthonuk és nincs mit enniük. Az, hogy kötelesek vagyunk fizikai távolságot tartani és otthon maradni, meghívás annak újrafelfedezésére, hogy társadalmi kapcsolatokra és közösségekben megélt istenkapcsolatra is szükségünk van. A jelenlegi helyzet növeli a bizalmatlanságot és a közömbösséget, de közben figyelmesebbé is kell tennie minket a másokkal való viszonyunkra. És az imádság, amelyben Isten megérinti és megmozdítja a szívünket, megnyit minket a szeretet, a méltóság, testvéreink szabadsága, valamint az egész teremtés iránti gondviselés vágya felé. Az, hogy lehetetlen mint Egyház összegyűlnünk az Eucharisztia megünneplésére, annak a számos keresztény közösségnek a helyzetét tapasztaltatja meg velünk, akiknek nincs lehetőségük minden vasárnap szentmisét ünnepelni. Ebben az összefüggésben hangzik el Istentől a kérdés, hogy „Kit küldjek el?”. Ismét nekünk szegezi a kérdést, nagylelkű és meggyőződéssel kimondott választ várva tőlünk: „Itt vagyok, engem küldj” (Iz 6,8). Isten továbbra is keresi azokat, akiket elküldhet a világba és a népekhez, hogy tanúságot tegyenek a szeretetéről, a bűntől és a haláltól való megváltásáról, a gonosztól való megszabadításáról (vö. Mt 9,35–38; Lk 10,1–12).

A Missziós Világnap ünneplése alkalmat ad annak megerősítésére is, hogy az imádság, az elmélkedés és az anyagi segítség eszközei mindannyiótok számára lehetőséget nyújtanak, hogy az Egyházban aktívan részt vegyetek Jézus missziójában. Az október harmadik vasárnapjának liturgikus alkalmain tartott gyűjtések célja az, hogy támogassuk a Pápai Missziós Művek nevében folytatott missziós munkáját, hogy az az egész világon kielégítse a népek és az Egyházak szellemi és anyagi szükségleteit, minden ember üdvösségére.

A Boldogságos Szűz Mária, az evangelizáció csillaga, a szomorúak vigasztalója, Fiának, Jézusnak misszionárius tanítványa járjon közben továbbra is értünk és segítsen minket.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2020. május 31-én, Pünkösöd Főünnepén.